

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/41/2019
Identifikačné číslo spisu: 1209209194
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1209209194.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne N. A., bývajúcej v K., zastúpenej advokátskou kanceláriou HKP Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Križkova 9, proti žalovanému M. Q., bývajúcemu v K., zastúpenému advokátom JUDr. Ľubomírom Nemčekom, so sídlom v Bratislave, Čajkovského 5, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 8C/127/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. marca 2018 sp. zn. 3Co/44/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou dňa 18. júna 2009 na Okresnom súde Bratislava II (ďalej ako „súd prvej inštancie“) domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou o výške spoluvlastníckeho podielu 1/1 k nehnuteľnostiam zapísaných v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX, okres K., obec K. - mestská časť P., kat. územie P. ako a) byt č. XX, vchod M. na ulici M., nachádzajúci sa na 1. nadzemnom podlaží bytového domu súp. č. 791, postavenom na parc. č. 877/5 o výmere 323 m² a parc. č. 877/6 o výmere 325 m² a b) priestor na spoločných častiach a spoločných zaradeniach domu v podiele 118/100000.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom z 25. augusta 2016 č. k. 8C/127/2009-283 vo výroku I. rozhodol, že žalobu zamietá a vo výroku II. rozhodol, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vyčíslenú v samostatnom uznesení vydanom po právoplatnosti tohto rozsudku. Súd prvej inštancie po oboznámení sa s obsahom listinných dôkazov, najmä kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalobkyňou a spoločnosťou Mapello s.r.o. zo 4. mája 2009, návrhu na vklad zo 4. mája 2009, ponuke spoločnosti Rofin s.r.o. o spätnom odpredaji, výzvy na zaplatenie kúpnej ceny odstúpenia od kúpnej zmluvy, oznámenia Správy katastra K., že k predmetným nehnuteľnostiam eviduje od 9. júla 2009 iného vlastníka, obsah kúpnej zmluvy z 7. júla 2009 medzi spoločnosťou Rofin s.r.o. a žalovaným, vklad povolený 9. júla 2009 a z obsahu spisu 3T 24/2011 a po vyhodnotení vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vo

všeobecnosti konštatoval, že zo strany žalobkyne bol preukázaný naliehavý právny záujem a tak súd prvej inštancie uviedol, že boli splnené hmotnoprávne podmienky na odstúpenie od kúpnej zmluvy podľa § 517 Občianskeho zákonníka (ďalej ako „OZ“), čo aj podaním zo 16. júna 2009 žalobkyňa urobila. V zmysle § 48 ods. 2 OZ odstúpením od zmluvy tak došlo k zrušeniu zmluvy ex tunc a obnovil sa tak predchádzajúci stav a preto aj ďalšie následné prevody trpia neplatnosťou podľa zásady „nikto nemôže previesť viac práv na iného ako sám má“. Avšak súd prvej inštancie konštatoval, že stále platí, že táto zásada nebola prelomená v prípade absolútne neplatných právnych úkonov, ale v obdobných prípadoch ako je predmetný prípad, súdna prax dospela časom k inému výkladu. Uviedol, že ten poskytuje ochranu nadobúdateľovi, ktorý kupoval od evidentného vlastníka v čase, keď pôvodný vlastník ešte neodstúpil od zmluvy. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 143/07 z 25. februára 2009, pričom konštatoval, že zásadným záverom rozhodnutia je, že vlastnícke právo ďalších nadobúdateľov, ak svoje právo nadobudli v dobrej viere, požíva ochranu a nezaniká, čo je v súlade s čl. 11 Charty ako aj s ústavnými princípmi právnej istoty a ochrany nadobudnutých práv. Rovno súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 311/2008, ktorý v stručnosti argumentoval zhodne s výkladom Ústavného súdu ČR. Ďalej súd prvej inštancie poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016, ktorý konštatoval, že aj keď OZ neupravuje spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od nevlastníka iba na základe dobrej viery, avšak ak bol potvrdený údajmi z verejnej štátom vedenej evidencie (kataster nehnuteľností), tak nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože by si v opačnom prípade nemohol byť istý svojím vlastníctvom. Súd prvej inštancie tak uviedol, že žalobkyňa odstúpila od kúpnej zmluvy devätnásť dní po tom, ako nehnuteľnosti nadobudol tretí vlastník. Ten v čase uzatvárania zmluvy nadobudol vlastníctvo od legitímneho vlastníka zapísaného na liste vlastníctva v katastri nehnuteľností a objektívne v tom čase nemohol vedieť, akým spôsobom bude žalobkyňa postupovať v budúcnosti. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v poradí prvá zmluva spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti a nešlo o simulovaný, a teda neplatný právny úkon. Súd prvej inštancie tak poukázal tiež na rozhodnutie Veľkého senátu Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 31 Cdo 3620/2010, ktorý konštatoval, že skutočná vôľa konajúceho teda pri jeho podvodnom konaní predstavuje pohnútku k zmluve, prípadne vnútornú výhradu a skutočnosť, že podvodné konanie neskôr vyšlo najavo a že účastník zmluvy bol z neho usvedčený, nevypovedá nič o tom, či konanie účastníka zmluvy v čase uzavretia zmluvy bolo známe druhému účastníkovi zmluvy. V tejto súvislosti musí byť chránený druhý účastník zmluvy a len na ňom môže závisieť či sa dovoľá omylu, ktorý u neho podvodne vyvolal konajúci účastník a či si tým uplatní tzv. relatívnu neplatnosť. Súd prvej inštancie vzhľadom na uvedené konštatoval, že napadnutú kúpnu zmluvu nemožno považovať za absolútne neplatný právny úkon. Konateľ spoločnosti NDDS (Mapello) s.r.o., P. R. nikdy nespochybnil vôľu uzavretím zmluvy nadobudnúť vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam, akurát s výhradou nezaplatiť kúpnu cenu. Súd prvej inštancie uviedol, že relatívnej neplatnosti napadnutej zmluvy sa žalobkyňa nedovoľavala. Zároveň konštatoval, že v rozsahu uvedeného sa stotožnil s obranou žalovaného, pričom bolo tomu tak aj preto, že žalobkyňa bol v adhéznom konaní priznaný nárok na zaplatenie sumy 106.300 eur, teda pôvodne dohodnutej kúpnej ceny, ako škody spôsobenej oboma odsúdenými. V prípade úspešnosti žalobkyne by tak došlo k porušeniu ústavného princípu proporcionality a princípu „ne bis in idem“.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom z 27. marca 2018 sp. zn. 3Co/44/2017 v o výroku I. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a v o výroku II. rozhodol, že žalovanému priznáva proti žalobkyňa plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k správny skutkovým záverom a na ich základe vyvodil správny právny záver. Odvolací súd na doplnenie uviedol, že pokiaľ ide o kúpnu zmluvu zo 4. mája 2009 uzavretou medzi žalobkyňou a NDDS s.r.o., a ktorou bol na strane konateľa spáchaný zločin podvodu, nejde o absolútne neplatný právny úkon, na ktorý je súd povinný prihliadať ex offio, ale jedná sa o relatívnu neplatnosť právneho úkonu v zmysle § 40a a § 49 OZ. V tejto súvislosti odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32 Cdo 3620/2010. Vo vzťahu k žalobkyňou namietanému nedostatočnému posúdeniu dobromyseľnosti odvolací súd uviedol, že s a jedná o originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva a pokiaľ žalovaný nadobudol nehnuteľnosť od vlastníka spoločnosti

ROFIN s.r.o., potom nemožno prijať iný záver ako ten, že prevod na žalovaného pri dodržaní všetkých zákonných podmienok kladených na titul ako aj spôsob prevodu vlastníckeho práva bol platný a účinný a k prevodu skutočne došlo. Odvolací súd s ohľadom na skutkové zistenia vyplývajúce z obsahu prijal záver, že žalobkyňa dôkazné bremeno neunesla a preto nevznikli žiadne pochybnosti o dobromyseľnosti spoločnosti ROFIN s.r.o. ako to adekvátne vyložil aj súd prvej inštancie. Odvolací súd uviedol, že žalobkyňa nedobromyseľnosti spoločnosti ROFIN s.r.o. odvodzovala od toho, že táto sa jej následne snažila predat' nehnuteľnosť za cenu 60.000 eur, pričom z uvedeného zámeru nemožno s určitosťou vyvodit' zámer o nedobromyseľnosti spoločnosti ROFIN s.r.o. pri nadobudnutí jej vlastníckeho práva. Na záver odvolací súd konštatoval, že žalobkyňa v podanom návrhu neuviedla žiadne ďalšie relevantné skutočnosti, ktorými by preukázala nesprávnosť napadnutého rozhodnutia.

4. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej ako „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnila poukazom na § 420 písm. f) CSP a na § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu vyplývajúcejmu z § 420 písm. f) CSP dovolateľka uviedla, že odvolací súd porušil právo na spravodlivý proces a tak porušil právo dovolateľky na vyporiadanie sa súdu so všetkými relevantnými skutočnosťami, ako aj právo na odôvodnenie rozhodnutia, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu sa javí ako zmätočné a nepreskúmateľné. Dovolateľka uviedla, že okrem iného z rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, prečo sa pri posudzovaní relatívnej neplatnosti právneho úkonu priklonil k českej judikatúre, pričom nebral do úvahy aj judikatúru uvádzanú v konaní dovolateľkou (R 35/1975 a sp. zn. 60Bo/169/2008). Uviedla, že pri zásade „nemo plus iuris“ sa odvolací súd priklonil k nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 549/2015, pričom nie je možné jednoznačne konštatovať, že v podstate praxou a teóriou uznávaná zásada je týmto prekonaná. Dovolateľka uviedla, že odvolací súd sa nevyporiadal vo svojom odôvodnení so všetkými jej tvrdeniami, prostredníctvom ktorých spochybňovala správnosť otázky dobromyseľnosti, tak také rozhodnutie súdu treba považovať podľa dovolateľky za nepreskúmateľné. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu vyplývajúcejmu z § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľka uviedla, že odvolací súd sa pri hodnotení vykonaného dokazovania a právnom posúdení veci odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, keď nesprávne právne posúdil otázku dobromyseľnosti, pretože ochranu skutočného vlastníka zaručovanú zásadou „nikto nemôže previesť viac práv, než má on sám“ možno prelomiť ochranou dobrej viery nadobúdateľa len celkom výnimočne, pokiaľ je nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že nadobúdateľ je dobromyseľný, že vec riadne podľa práva nadobudol (sp. zn. I. ÚS 3314/11). Dobrá viera musí byť pritom hodnotená veľmi prísne, pričom poskytnutie ochrany dobromyseľnému nadobúdateľovi sa s prihliadnutím na individuálne okolnosti posudzovanej veci musí javiť ako spravodlivé (sp. zn. 6 Cdo 71/2011). Dovolateľka uviedla, že otázkou dobrej viery nadobúdateľa vlastníckeho práva sa tak všeobecné súdy musia vždy riadne zaoberať pri jeho spochybňovaní tret'ou osobou (R 14/2009). Dovolateľka uviedla, že z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že ten sa otázkou dobromyseľnosti zaoberal len v obmedzenom rozsahu, pričom konštatoval, že konanie odôvodnil hospodárnosťou konania. Dovolateľka uviedla, že vzhľadom na to, že odvolací súd sa nevyporiadal so všetkými jej tvrdeniami, prostredníctvom ktorých spochybňovala správnosť posúdenia otázky dobromyseľnosti, súd opomenul odôvodniť odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, pričom sa priklonil k judikatúre Českej republiky, čo malo zásadný právny význam pre posúdenie pre správne právne posúdenie veci. Vzhľadom na uvedené dovolateľka navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil. Zároveň uviedla, že žiada o odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 424 CSP) a to oprávneným subjektom (§ 427 CSP), zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte len „právna otázka“).

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

10. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne: a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c/ náležitosti dovolania a na subjektívne, t. j. osoba oprávnená podať dovolanie (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

10.1. V Civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

11. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f) CSP a z § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

12. Vo vzťahu k prípustnosti odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z § 420 písm. f) CSP dovolateľka namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu sa javí ako znátočné a nepreskúmateľné. Dovolateľka uviedla, že okrem iného z rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, prečo sa pri posudzovaní relatívnej neplatnosti právneho úkonu priklonil k českej judikatúre, pričom nebral do úvahy aj judikatúru uvádzanú v konaní dovolateľkou.

13. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabikh proti Rusku z roku 2003). Dovoláním napádaný rozsudok odvolacieho súdu totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti tiež to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom

rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

14. Dovolací súd k predmetnému uplatnenému dovolaciemu dôvodu uvádza, že rozhodnutia súdu tak prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu obsahujú skutkový stav, ktorý považovali za rozhodujúci ako aj právne predpisy, o ktoré sa opierali a vyvodili svoje právne závery, čím tak konanie nebolo postihnuté vadou podľa § 420 písm. f) CSP.

15. K prípustnosti dovolacieho dôvodu vyplývajúceho z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, v rámci ktorého dovolateľka namietala odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolací súd uvádza, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

16. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, atď.), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Pre právnu otázku, ktorú má na mysli toto ustanovenie, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. V zmysle judikátu R 71/2018 do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986. Z uvedeného je zrejmé, že pod pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu možno zahrnúť len rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, teda nie rozhodnutia Najvyššieho súdu a krajských súdov Českej republiky (por. sp. zn. 6 Cdo 13/2017).

17. Dovolací súd ďalej uvádza, že pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, sa dovolací súd zameriava aj na zistenie, či sa v danom prípade jedná o otázku zásadného právneho významu. Otázkou takého právneho významu je otázka významná nielen pre tú-ktorú prejednávanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných

súdov Slovenskej republiky a judikátornej činnosti najvyššieho súdu, úlohou ktorého je zjednocovať rozhodovanie všeobecných súdov, je to dané zámerom, aby sa vyriešením takejto otázky prispelo k vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

18. Dovolateľka v dovolaní uviedla, že zo strany odvolacieho súdu došlo k odklonu o d ustálenej rozhodovacej praxe a tým a j k nesprávnemu právnemu posúdeniu v otázke dobromyseľnosti nadobúdateľa. Dovolateľka zároveň poukázala na rozhodnutie dovolacieho súdu R 14/2009, v zmysle ktorého otázkou dobrej viery nadobúdateľa vlastníckeho práva sa tak všeobecné súdy musia vždy riadne zaoberať pri jeho spochybňovaní treťou osobou a rovnako poukázala na rozhodnutie sp. zn. 6 Cdo 71/2011, ktoré rieši situáciu, resp. prípad naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe ako aj kolíziu princípu ochrany práva pôvodného vlastníka a princíp dobrej viery nového nadobúdateľa. Dovolací súd tu konštatoval, že ak teda vlastníctvo nadobudnuté v tzv. malej privatizácii je vlastníctvom nadobudnutým na základe zmluvy, potom sa na takúto zmluvu vzťahuje jedna zo základných zásad súkromného práva a to zásada „nikto nemôže previesť viac práv, než má on sám“ v tejto súvislosti dovolací súd uviedol, že ochranu skutočného vlastníka zaručovanou touto zásadou možno prelomiť ochranou dobrej viery nadobúdateľa len celkom výnimočne, pokiaľ je nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že nadobúdateľ je dobromyseľný, že vec riadne podľa práva nadobudol. Dobrá viera musí byť pritom hodnotená veľmi prísne, pričom poskytnutie ochrany dobromyseľnému nadobúdateľovi sa s prihliadnutím na individuálne okolnosti posudzovanej veci musí javiť ako spravodlivé. O dobrú vieru ide vtedy, ak nadobúdateľ nehnuteľnosti ani pri vynaložení potrebnej opatrnosti, ktorú možno o d neho s ohľadom na okolnosti a povahu prípadu požadovať, nemal, prípadne nemohol mať dôvodné pochybnosti o tom, že v skutočnosti subjektu, ktorý je ako nositeľ určitého práva zapísaný v katastri nehnuteľností, takéto právo nesvedčí.

19. Dovolací súd uvádza, že dobrá viera nadobúdateľa v predmetných rozhodnutiach, je s prihliadnutím na okolnosti daných prípadov koncipovaná a posudzovaná zo všeobecného hľadiska a aplikovaná na konkrétne, prakticky neopakovateľné prípady. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za dôležité uviesť, že dobrá viera je vo svojej podstate psychickým stavom, to znamená, že sama osebe nemôže byť predmetom dokazovania. Predmetom dokazovania môžu byť len skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie subjektu (jeho vnútorné zámery) prejavujú navonok, teda okolnosti, z ktorých možno existenciu tohto úmyslu, či vedomosť o ňom dôvodiť.

20. Dovolací súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že posúdenie otázky dobromyseľnosti nadobúdateľa spočíva v každom jednotlivom prípade (v každom jednotlivom civilnom sporovom konaní) na posúdení vysoko individuálnych, konkrétnych a v iných prípadoch sa spravidla už nevyskytujúcich skutkových okolnostiach, ktoré sú svojou povahou jedinečné a neopakovateľné. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu vzhľadom na skutočnosť uvedenú v bode 18. takéto individuálna otázka dobrej viery nadobúdateľa ani nemôže mať znaky zásadného právneho významu.

21. Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 420 písm. f) CSP procesne prípustné a nie je prípustné ani podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pretože sa nejedná o dovolateľkou vymedzenú otázku zásadného právneho významu, tak neostávalo najvyššiemu súdu iné ako dovolanie podľa § 447 písm. c/ CSP odmietnuť.

22. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.